

ΠΙΣΤΙΣ—ΕΛΠΙΣ—ΑΓΑΠΗ

Μεγαλοπρεπείς ἀρεταὶ τῆς Προσευχῆς,
Τρεῖς σώφρονες ἀδελφαὶ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ θρόνου
τοῦ φωτός.

MILLEVOYE

Μεταξὺ τῶν ἀναριθμήτων
ἐορτῶν τοῦ ἀτελευτήτου
χριστιανικοῦ ἐορτολογίου,
ἀπαντᾷ καὶ μία σεμνὴ καὶ
χριστιανικωτάτη, ἀληθὴς,
ἡμέρα καθ' ἣν τελοῦσι τὴν
ἑαυτῶν ἐπετηρίδα τρεῖς ἅγιοι
καὶ φιλόανθρωποι ἀδελφαί,
ἐκπροσωποῦσαι αὐταὶ καθ'
ἑαυτὰς πᾶσαν τοῦ χριστι-
ανισμοῦ τὴν φιλοσοφίαν καὶ
τὸ πνεῦμα — ἡ Πίστις, ἡ
'Ελπίς καὶ ἡ Ἀγάπη. Ἡ
ἡμέρα, ἣν ἀναφέρομεν, εἶνε
ἡ 17 Σεπτεμβρίου. Οὐδεὶς
ποτε, ἐκτὸς φερωνύμου τινὸς
κυρίας, ἐώρτασε τὴν φιλο-
σοφικὴν ταύτην ἐορτήν, ἥτις
περικλείει τόσῃν ποιήσιν
ἅμα καὶ ἀλήθειαν· οὐδεὶς
ποτε ἐμερίμνησε νὰ μάθῃ,
ὅτι παρὰ τὸν ἅγιον Ὀνού-
φριον τὸν δυσειδῆ καὶ δὲν
εἰξεύρω ποίαν μεγαλόσχη-
μον ρικνὴν ἀγίαν, ἀφιεροῖ
ὁ χριστιανικὸς κόσμος καὶ
μίαν ἡμέραν εἰς τῆς Πί-
στεως, τῆς Ἐλπίδος καὶ
τῆς Ἀγάπης τὴν λατρείαν!

Καὶ ὅμως εἶνε αἱ ἡγα-
πημέναι τοῦ γλυκυτάτου
Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀδελφαί, ἡ
'Αγάπη, τὴν ὁποίαν ἀπέ-
πνεον πάντα τὰ χρυσᾶ αὐτοῦ
ῥήματα καὶ ἦν ἀπὸ τοῦ
Γολγοθᾶ, προσφέρων ἑαυ-
τὸν θυσίαν ὑπὲρ τῆς ἀνθρω-
πότητος, ἐκληροδότησεν εἰς

Η ΑΓΑΠΗ

(*18ε σελ. 9).

αὐτὴν ὡς τελευταίαν διαθή-
κην· ἡ Πίστις εἰς ἓνα Θεόν,
καὶ ἡ Ἐλπίς, ἄνευ τῆς
ὁποίας ἤθελεν εἶναι ἡ ζωὴ
τὸ σπαρακτικώτερον τοῦ τε-
ταλαιπωρημένου ἀνθρώπου
μαρτύριον!

Ἡ τρισυπόστατος αὕτη
ιδέα, ἡ ἐκπροσωποῦσα πᾶ-
σαν τὴν θεωρίαν τοῦ χρι-
στιανικοῦ κόσμου, ὁποῖον
ἐφαντάσθη ὁ Χριστός, πρὶν
ἢ τὸν ἀσχημίσωσιν αἱ μετὰ
ταῦτα ἐξ ἀμαθείας προλή-
ψεις, ἡ ὑψηλὴ αὕτη ιδέα
ἐνέπνευσε τὸν καλλιτέχνην
Χριστιανόν, ὅστις ἔλαβε τὴν
σμίλην καὶ ἀκολουθῶν τὰς
εὐγενεῖς τοῦ ἐμπνεύσεως ἐνε-
φύσησεν εἰς τὸ μάρμαρον
τὰς φιλανθρώπους ἐκείνας
εἰκόνας.

Ὁ καλλιτέχνης οὗτος εἶνε
ὁ Eugène Guillaume.

Ἡ Ἀγάπη του, τῆς ὁποίας
πιστὸν ἀποτύπωμα δημο-
σιεύει σήμερον τὸ Ἀττικὸν
Μουσεῖον, περισυνάγει τὰ
ἄπορα καὶ ἄστεγα καὶ γυ-
μνητεύοντα τοῦ κόσμου πλά-
σματα, παρέχουσα εἰς τὸ
ἐν τὸ γάλα τῆς, περισφίγ-
γουσα τὸ ἄλλο διὰ τῆς φι-
λοστόργου χειρὸς τῆς καὶ
ἐφορῶσα διὰ φιλανθρώπου
βλέμματος τὸ τρίτον, τὸ
ὁποῖον παρ' αὐτῇ εὔρε προ-
στασίαν καὶ ἄσυλον. Εἶνε

εἰκὼν συμπαθῆς, σπανίως, κακῇ μοίρᾳ, ἀπαντῶσα ἐν τῇ καθ' ἡμέραν βίῳ, ἀλλ' εὐφραίνουσα ἀληθῶς τὴν ψυχὴν καὶ προκαλοῦσα τὰς εὐλογίας ὅπου ἀπαντᾷ. Θαυμάσατε τὴν ἱλαρῶς εὐτυχῇ ἔκφρασιν τῆς σεμνῆς Ἀγάπης, καὶ συγκοινωνήσατε τῆς εὐγνώμονος χαρᾶς τῶν μικρῶν ἀγγέλων, οἵτινες εὐλογοῦσι τὸν Θεόν, ὅστις τὴν διεκέρυξε, καὶ διὰ τῆς ὁποίας μόνης ἠθέλησε νὰ συγκρατήσῃ ἐν τῇ ζωῇ τὰ ἴδια ἑαυτοῦ πλάσματα.

Εἶνε ἡ εἰκὼν, τῆς ὁποίας τὰ φιλήματα ἐθέρμαναν τὴν παραπαίουσαν παιδικὴν ζωὴν σας, τῆς ὁποίας τὸ πῦρ ἐξωγόνησε τὴν νεότητά σας, καὶ ἤτις, καὶ ὅταν παρέλθῃτε ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, θὰ διατηρῇ ἐπὶ μακρὸν συμπαθῶς τὴν ἀνάμνησίν σας.

ΕΥΓ. Γ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ

ΒΑΘΜΟΙ ΦΙΛΟΔΟΞΙΑΣ

Πολλάκις, εἰς τὰς ὥρας καθ' ἃς κ' ἐγὼ φιλοσοφῶ, συνέκρινα τὰς παντοίας φιλοδοξίας τῶν πάσης τάξεως ἀνθρώπων, οἵτινες τυγχάνουσι διαβαίνοντες. Ὁδοιπορῶν λοιπὸν ἐσχάτως ἀπὸ Παρισίων εἰς Ἀθρον, εὐρέθην εἰς τὸ αὐτὸ ὄχημα μετὰ τινος ἀνδρός, ὅστις ἀφοῦ παντοίοις τρόποις προσεπάθησεν ἐπὶ ματαίῳ νὰ ἐφελκύσῃ τὴν προσοχήν μου, τέλος μοι ἀπηύθυνε τὸν λόγον.

— Δὲν μὲ γνωρίζεις, φίλτατε Δουμᾶ;

Ἠτένισα πρὸς αὐτόν, καί, μετὰ τινος στιγμᾶς σιωπῆς, σείσας τὴν κεφαλὴν ἀρνητικῶς, — Ὁχι, τὸν εἶπον, μὲ συγχωρεῖς.

— Καὶ ὅμως εἶμαι ἐκ τῶν καλῶν φίλων σου.

— Τότε λοιπὸν εἶμαι ἀσύγγνωστος· ἀλλ' ἔχω τόσους καλοὺς φίλους, ὥστε...

— Εἶμαι ὁ Βίκτωρ Λ...

— Ἀ! τῷόντι. Χαίρω πολὺ διὰ τὴν συνάντησιν· ἤκουσα ὅτι ἐπλούτησες, καὶ μάλιστα ἐπαινεῖσαι πολὺ διὰ τὴν ἱκανότητά σου...

— Τὸ ἀληθὲς εἶνε, ἀπεκρίθη ὁ παλαιὸς μου φίλος, ὅτι τὴν ἐπέτυχα ἀρκετὰ καλά.

— Μ' εἶπαν ὅτι ἐκέρδησες περὶ τὰ ὀκτὼ ἢ ἐννέα ἑκατομμύρια φράγκων.

— Σχεδόν· ναί.

— Συγχαίρω.

— Καὶ τώρα υπάγω εἰς τὸ Ἀθρον δι' ὑπόθεσιν, ἐξ ἧς ἐλπίζω νὰ κάμω ὀλοστρόγγυλον τὸ πρῶτον.

— Πῶς! ἐννέα ἑκατομμύρια;

— Δέκα.

— Ἀλλ' ἂν δὲν μὲ πλανᾷ ἡ μνήμη, ἓνα καιρόν, φίλε μου, ἡ φιλοδοξία σου δὲν προέβαινε εἰς τοσοῦτον· ἤρχετο μόνον νὰ εἶχες κτῆμά τι ἀγροτικόν, ἀποφύρον σοι πρόσδοδόν τινα ἐκ πέντε ἢ ἐξ ἑκατῶν φράγκων...

— Ἐχεις δίκαιον... Νέος, εἶνε τις τόσο μωρός!

— Τούναντίον, φεῦ! ἐγὼ νομίζω μάλιστα ὅτι νέος τις ὢν ἔχει πνεῦμα.

— Ἐνθυμεῖσαι τὸ λεγόμενον, ὅτι καθόσον τρώγει τις ἀνοίγεται ἡ ὄρεξις;

— Ναί, καί, ὡς φαίνεται, κατέστης ἄπληστος φαγᾶς.

Τί νὰ γίνῃ! τὴν σήμερον ὅτε ὅλοι εἶνε πλούσιοι, πρέπει νὰ εἶνε τις ἑκατομμυριούχος διὰ νὰ σημαίνει τι.

— Κακὰ εἶνε τὰ ψεύματα· ἀπεῖχα τοῦ νὰ ἦμαι ὅ,τι εἶμαι.

— Λανθάνεσθε, ἦσο πολὺ καλὸς νέος.

— Καὶ εἶμαι πάντοτε ὁ αὐτός.

— Πιστεύω· ἀλλὰ παρήλθε τόσος καιρὸς ἀφ' οὗ δὲν σὲ εἶδα!

— Ἐάν ποτε νομίσης ὅτι δύναμαι κατὰ τι νὰ σὲ γίνω χρήσιμος... εἶνε περιττὸν νὰ σὲ εἰπῶ...

— Ἀπόκτησε, ἀπόκτησε τὰ δέκα σου ἑκατομμύρια, καὶ βλέπομεν.

— Ὡ! ἐντὸς ἐξ μηνῶν σ' ἐγγυῶμαι νὰ τὰ ἔχω.

— Εὐχομαι.

Ἀφικόμην εἰς Ἀθρον σκοπὸν ἔχων νὰ διατρίψω αὐτόθι δύο ἢ τρεῖς μῆνας. Εὐρον λοιπὸν κατάλυμά τι ἰδιαίτερον καὶ μίαν γραῖαν θεράπειναν. Ἀλλὰ μετὰ τινος ἡμέρας ἦλθε καὶ ἡ ἀνεψιά μου μετὰ τῆς θυγατρὸς της, εἰς ἣν οἱ ἱατροὶ διώρισαν τὰ θαλάσσια λουτρά, καὶ οὕτως ἐγὼ ἀπηλλάχην ὅλης τῆς οἰκιακῆς φροντίδος.

Ἡ γραῖα θεράπεινα ἀνεχώρει τὸ ἑσπέρας, καὶ ἐκοιμᾶτο εἰς τὴν οἰκίαν της. Μίαν πρωΐαν, βλέπω ἄντ' αὐτῆς εἰσερχομένην νεανίδα τινα ὥραιαν καὶ εὐρωστον. Ἡ γραῖα ἠσθένησε, καὶ μᾶς ἔστειλε τὴν νέαν ταύτην, Φραγκίσκαν ὀνομαζομένην, ἵνα μὴ μείνωμεν ἄνευ ὑπηρεσίας κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν· τὴν ἐπιούσαν ὅμως ἀνέρωσε, καὶ πλέον δὲν εἶδομεν τὴν Φραγκίσκαν, ἂν καὶ θὰ προϋτιμῶμεν αὐτὴν ἀντὶ τῆς γραίας, διὰ τὴν ζωηρότητα τοῦ προσώπου της, τοὺς λευκοτάτους ὀδόντας της καὶ τοὺς μέλανας ὠραίους ὀφθαλμούς.

Ἀς εἶνε.

Τὴν ἀκόλουθον κυριακὴν, ἡ ἀνεψιά μου μετὰ τῆς θυγατρὸς της εἶχον ἐξέλθει, ἐγὼ δ' εὐρίσκωμην εἰς τὴν οἰκίαν μόνος, καὶ εἰργαζόμεν· ἔγραφον κατὰ τὸ σύνθημα. Ἐκεῖ, βλέπω εἰσερχομένην τὴν Φραγκίσκαν. Ἦτο στολισμένη, ἐφόρει τὰ κυριακά της· ἦλθε διὰ νὰ ἴδῃ τὴν μικράν μου ἀνεψίαν, καὶ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ δι' ἐν ἀποφόριον, τὸ ὅποιον τὴν εἶχε στείλει.

Συμμερίζομαι τὸ φρόνημα τῶν λεγόντων, ὅτι οἱ μαργαρίται εὐρίσκονται παντοῦ, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ περισπαρώματα.

Τὴν εἶπα νὰ καθήσῃ, καὶ ἤρχισα νὰ τὴν ἐρωτῶ· νὰ ἴδω τίνος εἶδους πέτρα ἦτο· ἀδάμας ἢ ἀπλοῦν χαλίκιον ἢ ἄνθραξ μέλας;

Ἡ Φραγκίσκα ἦτο θυγάτηρ ἀλιέως τινὸς τοῦ Ἀθρου τετρακίς τῆς ἐβδομάδος ἐκθέτοντος τὴν ζωὴν του εἰς τοὺς κινδύνους τοῦ ὠκεανοῦ, ἵνα κερδήσῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Ἀσθενήσασα δὲ πρὸ τριῶν ἐτῶν ὑπὸ χολέρας, εἶχε κοιμηθῇ εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ἐκεῖ τὴν ἐνοσήλευσαν μετὰ στοργῆς πολλῆς δύο καλογραῖαι, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπεισαν ἀφοῦ ἀνέρωσε νὰ λάβῃ τὸ σχῆμά των. Ἀφοῦ ὅμως ἡ μήτηρ της τὴν εἶπεν